



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Persvasio Vndecima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

dei regnum cooperarios, sed ex nullis alijs (qui cooperarij
 essent) sibi tantum solacij fuisse suppeditatum. Nam erant
 adhuc, cum alij pleriq; tum Narcissus Romæ. Erant &
 Andronicus, & Iunias, Priscillaq; & Aquila, quos, e Corin-
 tho Romam scribens, adiutores suos vocauit, ac salutauit
 amantissime. Nihil igitur agit hac argutia Velenus, aduer-
 sus præsentiam Petri Romæ, quum fieri potuit, vt esset Ro-
 mæ Petrus, & vel in alia custodia multū distante positus, vel
 tot tantisq; fidei negocijs occupat⁹, vt assidere Pauli vicul⁹ &
 ei solatium assiduum impendere non licuerit. Possumus
 tamen vel ex ea deprehendere Petrum tunc fuisse Romæ, Colof. iiii,
 q̄ Paulus in eadem Epistola, Marci consobrini Barnabæ me-
 tionem faciat, quem & Petrus charissimum habuit, & in i, Petri vlti,
 epistola sua priori vocat filium, quemq; passim historici tra-
 dunt Romæ cum Petro fuisse, & euangelium, quod Marci Marcus euāge-
 iam dicitur, ibidem scripsisse. Neq; alius iste Marcus est ab liū Romæ scrip-
 eo, quem Velenus dicit a Paulo vocari in epistola ad Phi- sit,
 lemonem, Marcum Aristarchum, de quo mox plura sumus
 dicturi.

PERSVASIO VNDECIMA.

Onesimus, quem Phrygem genere quidam fuisse pu-
 tant, Philemonis Colosseij seruus, compilatis rebus qui-
 busdam ipsius Romam fugitiuus venerat, illicq; Paulo
 de Christo concionante audito, Christi nominis factus
 est candidatus, ac baptisinate in Christicolarum consor-
 tium ascitus. Porro ne quid labis pristinae scelestæ vitæ in
 eo remanserit, conscientiam Apostolo aperuit, & iniuri-
 am, quam domino suo intulit, rebus quibusdam illius sur-
 reptis confessus est, quem Paulus, quia nimium adama-
 rat, non sibi temperare potuit, quin protinus benigno,
 ac scito epistolio eum Philemoni reconciliaffet, hanc sibi
 iniuriam in Philemonē bene meritis donari postulās.

Et si quid dāni rē pecuniaria, aut alia quāuis, Onesimi p̄
fugio, acceperit, pro eo se vadē ponens, oīaq; se depensu
rum eius loco promittens. Et in epistolij principio Phile
monē Appiam vxorē ipsius, & Archippum Colossensis
ecclesiae episcopū salutans, quo id facili⁹ pro quo interpel
lauerat, vt sensit Chrysoftomus, impetrasset, Timothei
nomen adiungit dicens, Paulus seru⁹ Christi Iesu, & Ti
motheus frater Philemoni & c. Cur hic Petri nomē in sa
lutatione Paulus Inpprimit, si Timothei apposuit, qui fa
cilius tā magni euāgelici praconis autoritate mot⁹ offē
sam forte Onesimo cōdonasset? Proh pudet me tot lecu
lorū, quibus Paulinae literae tineis corrosae, situ ac p̄dore
fœditate, intra angulos delituerant, passimq; ab omnib⁹
negligebantur, quarum lectio tot erroribus, ne in ecclesia
subnascerentur, vel sola occurrere potuerit. Quid em̄ tā
manifeste ostendere potuit Petrū Romae nō fuisse, quam
hac ad Philemonē epistola a Roma per Onesimū trans
missa? Sed nunquid forte Philemonem, & presbyterum
Colossensem Archippū, noīe Petri saluere iubet Aposto
lus, ad finē epistolae properemus, Salutat te Epaphras (in
quit) cōcaptiuus me⁹, Marcus, Aristarchus, Demas & Lu
cas adiutores mei. O infelicem Petrum, si tum Romae fu
erat, & Paulum in hoc honestissimo destituit negotio.

CALVMNIAE VNDECIMAE SVMMA

Rursum Paulus datis ad Philemonē literis, ob Ones
imi serui reconciliationē, quo facilius ab eo, quod pet
tūt, impetraret, nomen adiūgit Timothei. Paulus (in
quit) seruus Iesu Christi, & Timotheus frater Philemoni.
& c. Cur hic Petri nomen (si Romae tum is affuisset) in salu
tatione subticuisset Paulus? quū credibile sit, philemonem
Onesimo facili⁹ offensam cōdonasse, audito noīe Petri, q̄
plurium Timotheorū. Sed quum nec eius nominis memine
rit in epistolē recessu, vbi ex alijs multis philemoni, simul &
Archippo salutē dicit, quid potest manifestius ostēdere Pe
trum eo tempore, neutiq; fuisse Romae?

RESPONSIO.

SVpra mōstrauimus, haud satis efficaciter ex eo cōsequi
 Petrū Romæ non fuisse, q̄ inde scribens paul⁹ ei⁹ haud
 quaḡ meminisset. Et sane quisquis obseruat, quanta diligē
 tia paulus vbiq; suam tueri studet autoritatem, is facile per
 spiciet, q̄ nihil ista repugnant, nempe q̄ Petrus Romæ fue
 rat, & tamen eius nullam omnino paulus fecerat mentio
 nē. Aduerte quoties ad Ephesios literas mittit, nēpe semel ad
 ipsam ecclesiam, & bis ad Timotheum, dum is ibi moraret,
 & tñ Ioannis apostoli (qui fuerat Ephesiorū Episcopus) me
 minit nusq;. Et rursus ex Italia scribens ad hebræos, Iacobi
 tamen Hierosolymitanorū Episcopi nullā omnino mentio
 nē facit. Sed & ad Ephesios quum scriberet e Roma, quem
 admodū ante diximus, q̄q; secū haberet tunc præsentem Ti
 motheū, quē & ex Epheso discedens Ephesijs ante cōmen
 darat, nihil tñ vel in Epistolæ ipsius inīcio, vel in calce, ne v
 bo quidem, Timothei meminit. Et qd' magis mirabere, di
 ctatis eodem tpe literis ad philippenses, ad Colossenses, ad
 Philemonem, sp̄ sibi Timothei nomen adiungit, & Timo
 thei noie salutatur eosdem. Quis hic nobis pauli consiliū ex
 plicabit, aut exactam reddet huiusce rei rationē, cur in his
 expressit, in illis prorsus reticuit Timothei nomen, quū tñ
 vno tpe scriptæ fuissent, & ipse quinetiam Timotheus, dū
 omnes dictarentur, esset tum præsens? Caterum quū neq;
 tanti momenti fuisset ea res, quā Paulus ab ipso Philomene
 postularat, neq; satis apparet, quam Petrus cum philomene
 consuetudinē prius habuisset, nulla ratio videtur, cur petri
 nomē in ea epistola debuisset adiungi. Frustra igit̄ hic *Velenus* In cassum exclamat Velenus,
 lenus exclamat inquit, Proh pudet me tot sæculorū, qui
 bus Paulinæ literæ, tunc is corrosæ, situ ac p̄dore fœdate,
 intra angulos delituerant, passimq; ab omnibus negligebā
 tur, quarum lectio, tot erroribus, ne in ecclesia subnaſceren
 tur, vel sola occurrere potuerit. Quasi nō essent hæ literæ,
 veteribus illis theologis nocturna diurnaq; manu versatæ,
 nempe Tertulliano, Athanasio, Chrysostomo, Ambrosio,
 Hieronymo, cæterisq; tam græcis, q̄ latinis, innumeris, quo

rum nemo tam oculatus fuit, vt hūc errorem depræhendere potuit, quem iam (si dijs placet) reperit Velenus. Quod silentio sola (quemadmodū Velenus ait) his errorib⁹ potuisset occurrere, mirum est quomodo tanta, & tam splendida ingenia, quæ nulla re magis quàm Paulinis epistolis exercitata fuerunt, vsq; adeo cæcutiebant, vt nequiverint id depræhendere, quod tam acute cernit Velenus, nempe tot locis Paulinis repugnare, quod Petrus vnq̄ Romæ fuerat.

PERSVASIO DVODECIMA:

Peracto iā dicto biennio, multisq; Romæ ad fidem Christi cōuersis, ac eplis hinc inde p̄ ecclesias transmissis, tandē Paulū in libertatē asseruit Nero, e cōpedibusq; dimittere fecit, quod ipsemet ad Timotheū testatur paulus dicens, liberatus sum de ore leonis. Captiuitas etem hæc intra hoc quinquenniū fuerat, de quo Traianū imperatorē Sex. Aureli⁹ dicere solitū memorat, p̄cul distāt cūcti principes a Neronis quinquēnio, adeo em̄ comis, benign⁹, affabilis & modest⁹ quinq; primis sui imperij annis Nero fuerat, vt de eo Tranquillus scribens, a pietate hūc imperij exordia fecisse dixerit, Et tm̄ aberat, vt infra hoc quinquēniū Nero morti deuouerat quēpiā, quod moleste & indignāter eis, quod mortis sententiā in aliquē p̄nūciauerint, p̄ consuetudine subscribere etiā fuerat solit⁹. Nā semel admonitus, vt in supplicio cuiusdā capite dānati ex more subscriberet, quā vellem (inquit) nescire literas. Hic igit̄ p̄ sua erga oēs beneuolentiā Paulū tunc t̄pis dimisit liberū. Reliquis aut̄ nouē imperij sui annis, in oēm luxū, turpitudinem, truculentiā adeo se effudit, vt impietate oēs facile, scelestissimos etiā hoies supasset. Quāuis Iosephus libro antiquitatum vigesimo, capite sexto, nimis incertā de Nerone esse historiā tradat, dicit nāq; Multi de Nerone historiā cōscripserūt, quorū quidā pro gratia bñficioꝝ ei⁹ neglexere v̄itatē. Alij v̄o p̄pter odiū & ei⁹ inimicitias, sic impudēter mēdacijs inuoluti sunt, vt aperta reprehensione sint digni.